

tre af det konservative Folkepartis Medlemmer — den Gang hed det vist Højre — og tre Medlemmer af Ministeriet, var dette en af Fordringerne, en meget bestemt hævdet Fordring fra de tre Højremænds Side, at den Paragraf i Grundloven, som omhandler Valg af Rigsdagsmænd til Hver, skulde affattes paa en saadan Maade, at hvert af Partierne havde en rimelig Chance for at faa et Medlem, naar der f. Eks. var 4 Medlemmer, som skulde vælges. Man gjorde stærkt gældende, at det konservative Folkeparti — eller rettere Højre —, det hed det den Gang, det er saa vanskeligt, naar Folk skifter Navn — maatte sikre sig paa den Maade. Man maatte altsaa gaa ud fra, at dette var en for det nævnte Parti gunstig Bestemmelse. Hvor underligt er det da ikke, at det konservative Folkeparti, naar Bestemmelsen skal anvendes, kommer og siger: Den passer os ikke, vi maa have ændret det Forslag, hvor den Bestemmelse kommer til Anvendelse, thi den er ikke gunstig for os? Jeg gad vidst, om det konservative Folkeparti, hvis der var et andet Parti, som havde ringe Chance ved Anvendelsen af denne Bestemmelse, vilde stille Forslag om, at man gik bort fra Bestemmelsen og over til det, man nu foreslaar. Jeg er ikke vis paa, om det konservative Folkeparti da ikke vilde minde om, at dette er en Grundlovsbestemmelse, og at det ikke er unaturligt, at der fra Ministeriets Side stilles Forslag i Overensstemmelse med den.

Jeg kommer saa til de to sidste Lovforslag, nemlig de Lovforslag, som vedrører Skat paa Indkomst og Formue. Det første er den overordentlige Indkomstskat til Staten, derom er der i Virkeligheden Enighed. Det er forhaabentlig for sidste Gang — jeg skal gerne understrege dette ligesom andre —, at man gaar til Merindkomstskat. Det har været mit Haab fra Aar til Aar, at man skulde kunne slippe for denne Skat, nu er Freden kommet, og jeg maa da ogsaa gaa ud fra, at der ikke mere er nogen Mulighed for at foreslaa den. Det konservative Folkeparti har til dette Lovforslag foreslaaet Ændringer, som Partiet paa Forhaand maatte være klar over ikke kan gennemføres. Hvis Sammenligningsaarene skulde udvides til at omfatte et Aar som 1915, der havde saa mange store Konjunkturalindtægter, som vel kun et enkelt Aar senere har kunnet komme op over, nemlig 1916 — allerede i Fjor var der megen Modstand mod at udvide Sammenligningsaarene med 1914 —, vilde det være ganske ødelæggende for denne Skat,

og det kan jeg paa ingen Maade tiltræde. Lige saa lidt kan jeg tiltræde, at Merindkomstskatten skal kunne fradrages i Indtægten, hvilket ogsaa vil være af overordentlig stor Betydning for Kommunernes Skatteindtægt; der er intet Haab for Mindretallet om at faa dette vedtaget her.

Mindretallet har ligeledes stillet Ændringsforslag om Brugsforeningers Inddragning under Skattepligten. Vi har lige hørt et Forsvar herfor af det ærede 15de Medlem for Hovedstaden (Laurits Jensen). Den ærede Mindretalsordfører udtalte, at nu maatte vi vel snart være trætte af at give alle disse Tilsagn om, at man skulde tage denne Sag op ved Revisionen af Skattelovene, thi den Art tomme Tilsagn havde ingen Betydning. Jeg ved ikke, om man ikke lige saa gerne kan vende det om og sige til det konservative Folkeparti: Hvorfor i Alverden stiller det disse Forslag Gang efter Gang, naar Partiet ved, at det hver Gang vil blive mødt med dette, at en saadan Sags Overvejelse og Afgørelse maa vente til den almindelige Revision af Skattelovene, hvis man ikke ønsker blot at udtale sin Sympati for selve Tanken? Hvis man ønsker at høre en Udtalelse fra de andre Partier, er der ikke mindste Grund til at stille det, thi man ved i Forvejen, hvordan dette lille Replikskifte vil forme sig, det former sig hvert Aar paa samme Maade. Dette skal jeg ikke dvæle mere ved. Jeg afviser blot Talen om, at vi giver tomme Tilsagn. Vi har hver Gang givet netop det Tilsagn, som vi efter min Mening kan staa ved, at naar Revisionen af Skattelovene skal foretages, kommer vi til dette. Det samme gælder Spørgsmaalet om tvungen Selvangivelse af Indtægt, som det ærede Medlem fra Silkeborg fremdrog. Overfor mig kan det ærede Medlem ikke fremsætte nogen Bebrejdelse. Jeg har sagt — og det er flere Aar siden —, at jeg var Tilhænger af Selvangivelse saavel af Indtægt som af Formue, og det er dog endelig ved, at Forslaget om Selvangivelse af Formue stilledes fra min Side i 1917, at det lykkedes at gennemføre det. Men jeg maa sige, at saa snart der rejses Indvending derimod, maa Spørgsmaalet henvises til Revisionen af Skattelovene. Der er ikke saa lidt at varetage med Hensyn til et saadant Spørgsmaal, at vi let kan tage det op, naar der skal skaffes Enighed til Veje om Gennemførelsen af overordentlige Skattelove.

Saa kommer vi til det, der har givet Anledning til mest Omtale, nemlig § 7 i Forslag til Lov om midlertidig Ændring i og Tillæg til Lov om Indkomst- og Formue-